

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 214:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Effektivisering af asylsagsbehandlingen, foranstaltning af isolation og brev- og besøgskontrol over for frihedsberøvede udlændinge, betalingsordning for asylansøgere underhold m.v.).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 2/3 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

I de seneste år af den borgerlige regerings tid rejste Socialdemokratiet gentagne gange ønsket om at få nedbragt sagsbehandlingstiden i asylsager. Vi gjorde det ud fra to hensyn, først og fremmest fra et menneskeligt hensyn, fordi det er ødelæggende, at mennesker skal vente i flere år i uvished om deres skæbne. Eksempler på de psykiske virkninger af en sådan behandling er jo desværre utallige.

Det andet hensyn var økonomisk, fordi beregninger viser, at hvis sagsbehandlingstiden kan holdes inden for ni måneder, vil der være meget væsentlige besparelser.

Men det var imidlertid som at slå i en dyne over for den borgerlige regering, og så kan man spekulere over, om årsagen var, at man ikke ønskede at udvide den offentlige sektor med de nødvendige stillinger, eller om man i virkeligheden syntes, det var ganske bekvemt med dette asylansøgerproblem, fordi det kunne anvendes i en ideologisk debat om flygtninge.

Men ret skal være ret. Med forliget i 1992 om udlændingeloven nåede vi til enighed om, at nu skulle sagsbehandlingstiden ned på ni måneder, og der blev da også kort tid efter ansat nogle ekstra medarbejdere, men der skete meget lidt med hensyn til at stramme de administrative procedurer op, så det samlede resultat blev maget.

Netop på den baggrund hilser Socialdemokratiet velkomment, at indenrigsministeren nu har taget initiativ til for alvor at gøre noget ved de lange sagsbehandlingstider.

Forslagets indhold kan groft sagt deles op i to: dels nogle lovgivningsmæssige ændringer, dels nogle administrative. Vi glæder os ikke mindst over de opstramninger, der nu sker på det administrative område. Sagerne har taget lang tid hos de enkelte myndigheder, men ikke mindst har tidsforbruget været stort, når en sag skulle fra én myndighed til en anden. Det gælder både i de almindelige sager og i de såkaldte åbenbart grundløse-sager.

Nu foreslås der en lang række administrative opstramninger og forenklinger, som sammenlagt vil betyde en væsentlig forkortelse af sagsbehandlingstiden, vel at mærke uden at retssikkerheden mindskes.

I høringsfasen har der været rejst, skal vi sige, nogen kritik eller nogle betænkeligheder over for visse elementer i forslaget, især set fra en retssikkerhedsvinkel. Som lovgiver synes jeg, det er godt at vide, at der er folk, der er kyndige på dette område, og som ser på den kommende lovgivning med årvågne øjne.

Jeg kan tilsige, at Socialdemokratiet under udvalgsbehandlingen vil behandle de henvendelser, vi har fået, seriøst. Men jeg vil gerne tilføje, at for os hænger retssikkerheden også sammen med, at sagerne afgøres inden for en rimelig tid. Vi har desværre eksempler på, at lange sagsbehandlingstider i sig selv har skabt problemer for afviste asylansøgere, som kunne være vendt hjem uden større problemer, hvis sagen var blevet afgjort inden for 8-10 måneder. Det er heller ikke en styrkelse af retssikkerheden eller af de menneskelige hensyn, når visse advokater råder deres klienter til genoptagelse, til indbringelse for Ombudsmanden osv., på trods af at advokaten ved, det er udigtsløst.

Vi står over for den opgave nu at skabe en lovgivning, som på den ene side overholder menneskerettighedskonventionerne, som ikke krænker retssikkerheden, men som på den anden side forhindrer den skamridning af regelsættet, som til syvende og sidst er til skade for den enkelte ansøger.

Et andet punkt, der har været rejst i forbindelse med denne lovgivning, har været § 9 og forsørgelseskravet, hvor der tilsyneladende er usikkerhed om flygtninges situation. Dette lovforslag ændrer ikke noget i forhold til det, der skete i 1992, hvor flygtningene netop fik en særlig situation begrundet i, at de ikke kan opnå familiesammenføringer i hjemlandet.